

הצהרת נשים במוסיקה, רומא, ספטמבר 2000

ב-1996, בסיומו של הסימפוזיון הבינלאומי הראשון "Donne in Musica: Gli Incontri al Borgo", בפיוג'י, איטליה, נשים מוסיקאיות מעשרים ושש מדינות (מלחינות, מבצעות, מנצחות, מוסיקולוגיות ומארגנות) חתמו על מסמך הידוע כ"הצהרת פיוג'י 1996". הצהרה זאת, שהועברה מאז לארגוני נשים במוסיקה ברחבי העולם, מעמידה את מה שנשים מוסיקאיות מגדירות כמטרות החשובות ביותר.

ב-1999, ההצהרה עברה תיקונים, וב-2000 התקבלה פה אחד על ידי ועדת הכבוד הבינלאומית של הארגון ברומא. וזו לשון ההצהרה היום:

- כל מדינה מוזמנת לעודד הקמתו של ארגון לתיעוד של ולאיןפורמציה על נשים מלחינות באותה מדינה. על הארגון להיות בעל יכולת לשלוח ולקבל אינפורמציה על נשים במוסיקה לארגונים אחרים. כמו כן צריך הארגון לאסוף אינפורמציה הנוגעת לממסד המוסיקלי האחראי להזמנת, קידום וביצוע פומבי של מוסיקה: פסטיבלים של מוסיקה בת זמננו ומוסיקה עתיקה, פסטיבלים המוקדשים למלחינות, מבצעים/ות, אפשרויות מימון, ומלגות; צריך לעודד מוסיקאיות לקחת חלק משמעותי יותר בפעילויות של קידום, הזמנת יצירות, ובנית תכניות קונצרטים, כך שאחוז היצירות שנכתבו על ידי מלחינות ברפרטואר המוסיקלי המבוצע יגדל. חשוב שנשים יקחו חלק גדול יותר בארגון המוסיקלי של ארצן ויעודדו אינטראקציה בין מלחינות למבצעות. הארגונים יכולים להיות מקושרים דרך האינטרנט.
- החוק ברוב המדינות מחייב שוויון הזדמנויות וזכויות לנשים, ובתאוריה מאפשר גישה לכל תחומי העניין. הלכה למעשה, לעיתים קרובות המצב איננו כך. על ארגוני נשים במוסיקה לבדוק האם המציאות החברתית בארצן תואמת את החוק. ברוב המדינות, לנשים יש תת ייצוג ברמות ממסדיות. עלינו לקדם באופן פעיל את נוכחותן של נשים במוסדות, בועדות, ובכל אותם מקומות בהם כשרונותיהן יכולים לשמש ולשרת. יש להעביר לפוליטיקאיות מידע אודות הפער בין החוק לבין המציאות, כך שהן תוכלנה לפעול למען פתיחת אפשרויות מימון עבור מוסיקאיות.
- יש להעביר אינפורמציה על נשים במוסיקה למורים/ות למוסיקה. תרומתן של נשים מוסיקאיות, בכל התרבויות, צריכה להיות חלק מתכנית הלימודים במוסיקה בבתי ספר, מכללות ואוניברסיטאות. על הורים לתמוך בכשרונות מוסיקליים של בניהם ובנותיהם כאחד, ולכבד את המסורת התרבותית של שני המינים.
- מוסקאיות בכל העולם מוזמנות לקרוא, לאצף ולהשתמש במסמכי אונסקו הידועים כ "זכות האמן/ית" וכ- "המסמך האחרון" מהכנס העולמי הבינ-ממשלתי על מדיניות תרבות לפיתוח, סטוקהולם 1998.
- יש לתת הכרה להישגיהן של נשים בתרבות ובפיתוח ולוודא השתתפותן בניסוח ואכיפה של מדיניות תרבות בכל הדרגים ולוודא את נגישותן לעמדות החלטה בתוך עולם התרבות. חשוב לשמר, לקדם, לייצב ולשמור על זכויותיהן של אמניות ויוצרות בכל הקהילות. רק באופן זה, נוכל להביא להחלפת נקודת המבט הגברית חד-תרבותית הישנה על תרבות ומורשת.
- יש לתת את מלוא תשומת הלב לחשיבותו של תפקידנו בהכרה במורשת (נגישה או לא נגישה) והעברתה הלאה, כיון שהדבר נוגע לא רק לאנשים או לתרבות אלא לאנושות בכלל.